

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedou senátu Mgr. Liborem Zhřívalem, jako samosoudcem, ve věci

žalobce:

██████████ F ██████████ K ██████████ narozen ██████████
bytem ██████████
zastoupen advokátkou JUDr. Lucií Dolanskou Bányaiovou, Ph.D.
se sídlem Lazarská 13/8, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR,**
se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení částky 7 220 000 Kč s příslušenstvím,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 59 500 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z této částky od 26. 10. 2019 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Co do částky 7 160 500 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z této částky od 25. 10. 2019 do zaplacení a z částky 59 500 Kč za den 25. 10. 2019 se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Pavla Kindlová

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou zdejšímu soudu dne 22. 10. 2019 na žalované domáhal zaplacení nemajetkově ujmy, jež mu měla vzniknout v souvislosti s trestním řízením vedeným u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] v němž byl jako [REDAKCE] obžalován spolu s dalšími [REDAKCE] ze spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 trestního zákona, a v němž Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 25. 10. 2018 rozhodl o zastavení řízení pro promlčení trestního stíhání. Konkrétně se domáhal částky 220 000 Kč na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce trestního řízení a dále částky 7 000 000 Kč na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním. Předmětné trestní stíhání trvalo více než 12 let, aniž by byla jakkoli prokázána vina žalobce nebo jiných [REDAKCE] resp. aniž by za celou dobu trvání trestního stíhání byl žalobce uznán vinným. Tato doba je podle žalobce zcela nepřijatelná a jedná se o selhání justičního systému. Průběh trestního stíhání a jeho délka výrazným způsobem zasáhly do osobnostní sféry žalobce, zejména do jeho práva na dobré jméno a na soukromí. Celé trestní stíhání bylo ze strany veřejnosti a médií ostře sledováno. Rovněž negativně zasáhlo i do pracovní sféry života žalobce, který se díky trestnímu stíhání stal fakticky [REDAKCE] v dalších [REDAKCE] a jeho aktivní [REDAKCE] tak bez jeho viny skončil. V důsledku trestního stíhání také nemohl najít zaměstnání, které by odpovídalo jeho dosažené kvalifikaci. Za průtahy v trestním stíhání požadoval žalobce částku 20 000 Kč za jeden rok trvání řízení s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR s tím, že k průtahům žádným způsobem nepřispěl a trestní stíhání bylo nejpozději od 11. 8. 2014 vedeno nezákonně z důvodu promlčení. Pokud jde o význam předmětu řízení, uvedl dále, že trestní stíhání již samo o sobě z povahy věci má zcela zásadní negativní dopady na trestně stíhanou osobu a intenzita zásahu je nepoměrně vyšší, než v případech průtahů v civilním či správním řízení. K zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním pak žalobce dále uvedl, že po celou dobu trvání trestního stíhání nemohl žít plnohodnotným životem, byl vyloučen ze společenského života, nemohl se ucházet o zaměstnání odpovídající jeho dosažené kvalifikaci a po celou dobu trpěl strachem a obavami z možných následků, které by mohlo mít trestní řízení pro něj a jeho rodinu. To se nakonec odrazilo i na jeho fyzickém zdraví, kdy vážně onemocněl, a mimo negativních vlivů způsobených nezákonným trestním stíháním musel podstoupit fyzicky a psychicky náročnou léčbu [REDAKCE] onemocnění, která trvala bezmála dva roky, a nadále musí dojíždět na pravidelné čtvrtletní kontroly a podstupovat s tím spojená vyšetření. Žalobce uplatnil nárok na poskytnutí požadovaného zadostiučinění u Ministerstva spravedlnosti dne 25. 4. 2019, avšak z jeho strany k vyřízení uplatněného nároku v zákonem stanovené lhůtě 6 měsíců nedošlo.
2. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě potvrdila, že žalobce u ní dne 25. 4. 2019 uplatnil z důvodu v žalobě popsaných nárok na přiměřené zadostiučinění ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zák. č. 82/1998 Sb.“), v celkové výši 7 220 000 Kč. K projednání žádosti žalobce došlo dne 29. 11. 2019, když žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, avšak peněžité zadostiučinění s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017, žalobci nepřiznala. Stran tvrzeného nezákonného rozhodnutí žalovaná neshledala existenci odpovědnostního titulu jako první podmínky odpovědnosti státu za škodu. Ve svém vyjádření dále podrobně rozvedla zjištění, která učinila z předmětného spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem, a zdůraznila, že řízení bylo vedeno před dvěma stupni soudní soustavy po dobu 12 let a 8 měsíců, ve věci samé rozhodoval soud I. stupně i odvolací soud třikrát, když soud I. stupně nejprve trestní stíhání obžalovaných zastavil, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud usnesením soudu I. stupně zrušil a věc vrátil státní

zástupkyni k došetření, po opětovném podání obžaloby soud I. stupně rozsudkem obžalované zprostil obžaloby, k odvolání státní zástupkyně odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění, druhý zprošťující rozsudek soudu I. stupně odvolací soud v celém rozsahu zrušil a rozhodl tak, že trestní stíhání se zastavuje z důvodu promlčení. V řízení shledala žalovaná průtahy v řízení před soudem I. stupně v období mezi 10. 3. 2011 a 3. 4. 2013 a mezi 2. 7. 2014 až 11. 9. 2015. Vzhledem k těmto zjištěním označila žalovaná celkovou délku řízení jako nepřiměřenou. Předmětnou věc je přitom podle žalované třeba považovat za právně a skutkově složitou, když předmětem řízení bylo posouzení, zda došlo ke spáchání trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona při prodeji akcií ve vlastnictví města 13 obžalovanými [redacted] resp. [redacted]. V rámci přípravného řízení bylo zapotřebí shromáždit značný důkazní materiál. Obžalovaní přitom nespolupracovali, když odmítli vypovídat jak v rámci přípravného řízení, tak na hlavním líčení, resp. v rámci přípravného řízení vypovídal toliko jeden obviněný, který se však na vlastní přípravě prodeje akcií nepodílel, ale jen pro prodej hlasoval. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu nepodával žádný z obžalovaných, postup soudu urgovala toliko státní zástupkyně. Žalobce nevypovídal jak v přípravném řízení, tak ani v řízení před soudem, hlavních líčení se zásadně neúčastnil a souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti. Stížnost na průtahy ani návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu nepodával. Po zastavení řízení z důvodu promlčení netrval na projednání věci, sám návrh na zastavení trestního řízení pro promlčení v době, kdy k němu došlo, nepodával. Podle žalované tak žalobce projevoval k předmětnému řízení extrémní nezájem, a to ve shodě s ostatními obžalovanými, kteří v řízení postupovali shodně a sdíleli tak společnou újmu ohledně výsledku věci, avšak tato újma byla v dané věci minimální, když i soud I. stupně projevoval zjevnou neochotu se věcí zabývat, v řízení se dopouštěl průtahů, přičemž zároveň odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení, a právě v důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení trestněprávní odpovědnosti žalobce. Ten nenesl ani újmu spočívající v obavě o uložení případné povinnosti k náhradě škody, když poškozené statutární město [redacted] bylo ve věci pasivní a opakovaně se odmítlo připojit se svým nárokem na náhradu škody do adheze, ačkoliv z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008 lze dovodit, že případná občanskoprávní odpovědnost obviněných vyloučena nebyla. Žalovaná dále poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017, podle něhož konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení zásadně představuje pro poškozeného způsobilé, účinné a dostatečné zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání. Žalovaná tak při vědomí všech zjištěných skutečností v rámci předběžného projednání žádosti konstatovala, že došlo k porušení práva žalobce na přiměřenou délku předmětného trestního řízení, avšak neshledala důvod pro poskytnutí zadostiučinění v penězích, neboť konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě se v dané věci jeví jako dostačující odškodnění. Pokud jde o žalobcem tvrzené nezákonné trestní stíhání, žalovaná dále uvedla, že zde nelze shledat existenci odpovědnostního titulu – nezákonného rozhodnutí, neboť trestní stíhání skončilo pouze na základě promlčení trestního stíhání a samotné zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nárok na náhradu škody nezakládá. Dodala, že žalobce měl možnost po oznámení usnesení, které zastavilo trestní stíhání pro promlčení, podat do 3 dnů prohlášení, že na projednání věci trvá podle § 11 odst. 4 trestního řádu, a pokud tak neučinil, vzdal se možnosti příznivějšího výsledku trestního stíhání, které mohlo založit jeho nárok na náhradu škody. Nevyužil tak všech prostředků, které mu zákon k ochraně svých práv dává podle ust. § 8 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. V závěru svého vyjádření pak žalovaná poukázala na skutečnost, že případný úrok z prodlení náleží žalobci až ode dne 26. 10. 2019, protože jeho žádost byla žalované doručena dne 25. 4. 2019. Z těchto důvodů žalovaná navrhl, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

3. K prvnímu jednání dne 27. 11. 2020 se řádně předvolaná právní zástupkyně žalobce bez omluvy nedostavila, soud proto ve smyslu § 101 odst. 3 o. s. ř. věc projednal a rozhodl v její nepřítomnosti, když přitom vycházel z obsahu spisu a z provedených důkazů.
4. Soud vzal ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [redacted] za prokázané, že: Usnesením Policie ČR, SKPV, Správa Severočeského kraje, II. odbor – HK, 1. oddělení v Ústí nad Labem ČTS: [redacted] ze dne 8. 3. 2006 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších 12 spoluobviněných pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle ust. § 255a odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že na podkladě výběrového řízení vyhlášeného dne 12. 4. 2005 statutárním městem [redacted] na prodej 103 699 ks akcií o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, emitovaných společností United Energy, a. s., které byly ve vlastnictví města [redacted] mimo jiné jako [redacted] hlasoval v rámci přijatého usnesení č. j. [redacted] ze dne 28. 4. 2005 pro schválení prodeje předmětných akcií společnosti Global Brokers, a. s., která jako jediná z přihlášených zájemců nesplnila podmínku vyhlášeného výběrového řízení, tj. úhradu případných dividend za rok 2004 ve výši 100 % městu [redacted] přičemž postupoval vědomě v rozporu s ustanovením o hospodaření obce zakotveným v § 38 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, čímž vznikla z rozdílu možného zisku škoda pro statutární město [redacted] z uvedeného prodeje nejméně ve výši 22 295 285 Kč. Žalobci bylo toto usnesení doručeno dne 13. 3. 2006 a ten proti němu dne 17. 3. 2006 podal stížnost, která byla usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2006 zamítnuta, stejně jako stížnosti ostatních spoluobviněných. Dne 7. 6. 2006 se uskutečnil výslech obviněného žalobce, který sdělil, že nebude vypovídat. V průběhu května a června 2006 pak byly provedeny výslechy i dalších spoluobviněných. V průběhu měsíce července 2016 byly vyžadovány zprávy o pověsti obviněných a dále byly vyžádány opisy jejich rejstříku trestů. Ve vztahu k žalobci nebyly zjištěny žádné záznamy. Dne 10. 8. 2006 došlo k prostudování spisu obhájcem žalobce, který prostudování spisu osobně přítomen nebyl. Dne 2. 10. 2006 byla policií podána závěrečná zpráva s návrhem na podání obžaloby. Dne 30. 11. 2006 byla ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem podána obžaloba, a to celkem proti 13 obžalovaným. Tento soud při neveřejném zasedání dne 20. 5. 2008 podle § 188 odst. 1 písm. c) trestního řádu usnesením zastavil trestní stíhání obžalovaných, včetně žalobce, z důvodu uvedeného v § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, neboť skutek není trestným činem specifikovaným v obžalobě. Krajské státní zastupitelství dne 30. 5. 2008 proti tomuto usnesení podává stížnost, k níž se žalobce vyjadřuje dne 17. 6. 2008. Dne 18. 6. 2008 je spis postoupen k rozhodnutí Vrchnímu soudu v Praze, který dne 30. 10. 2008 rozhoduje v neveřejném zasedání tak, že se napadené usnesení v celém rozsahu zrušuje a věc vrací státnímu zástupci k došetření s tím, že obsah nutného došetření přesahuje možnosti soudu a vyžaduje vrácení věci do přípravného řízení. Dne 15. 5. 2009 policie přibírá znalce k posouzení otázek tržní hodnoty zaknihovaných akcií; znalecký posudek byl podán dne 30. 6. 2009. Dále byly vyžadovány opisy evidence rejstříku trestů, ohledně žalobce ze dne 18. 7. 2009, přičemž nebyl zjištěn žádný záznam. Dne 27. 7. 2009 byl obhájcem žalobce prostudován spis po ukončení vyšetřování, přičemž žalobce byl opět omluven. Dne 2. 8. 2009 byl policií podán návrh na podání obžaloby, k čemuž došlo dne 11. 8. 2009, a to znovu proti 13 obžalovaným. Dne 10. 12. 2009 bylo místopředsdkyní soudu povoleno prodloužení lhůty pro nařízení hlavního líčení do 10. 3. 2010 pro velké množství nevyřízených věcí z předchozích let a znovu pak ze stejného důvodu do 10. 6. 2010, 10. 9. 2010, 10. 12. 2010 a 10. 3. 2011. Dne 3. 4. 2013 bylo nařízeno hlavní líčení na termín 5. až 7. 6. 2013. Z důvodu většího počtu změn v osobách obhájců obžalovaných a žádostí o prostudování věci činěných i bezprostředně před datem nařízeného hlavního líčení soud přenařídil termín hlavního líčení na dny 5. a 6. 9. 2013. Dne 5. 9. 2013 hlavní líčení proběhlo, přičemž byl přítomen i žalobce, který sdělil, že nebude vypovídat, a dále se již hlavního líčení neúčastnil a v jeho průběhu odešel. Hlavní líčení bylo odročeno na dny 3. až 4. 10. a 7. až 8. 11. 2013 a bylo k němu předvoláno celkem 11 svědků a znalec. Ve dnech 3. až 4. 10. 2013 hlavní líčení proběhlo bez účasti žalobce,

přičemž bylo slyšeno celkem 7 svědků a znalec. Hlavní líčení bylo přerušeno do 7. až 8. 11. 2013, a byli předvoláni celkem 2 svědci a znalkyně. Dne 7. 11. 2013 hlavní líčení proběhlo, byl vyslechnut jeden svědek a znalkyně a soud dále vyhlásil rozsudek, kterým všechny obžalované, včetně žalobce, zprostil obžaloby s tím, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Krajské státní zastupitelství podalo dne 6. 1. 2014 odvolání. Spis byl dne 5. 3. 2014 předložen Vrchnímu soudu v Praze, který usnesením na veřejném zasedání dne 28. 5. 2014 rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nedostatečná skutková zjištění. Fakticky byl soudu I. stupně spis vrácen dne 2. 7. 2014 a ten 11. 9. 2015 nařídil hlavní líčení na dny 6. až 7. 1. 2016. Dne 6. 1. 2016 se hlavní líčení koná bez přítomnosti žalobce (který se dne 5. 1. 2016 omluvil), byl čten podstatný obsah protokolů, přehrávány zvukové záznamy z jednání zastupitelstva a rady a hlavní líčení bylo odročeno na dny 19. 4. až 20. 4. 2016. Dne 25. 4. 2016 se konalo hlavní líčení v nepřítomnosti žalobce, byl proveden výslech svědka, listinné důkazy a byl vyhlášen rozsudek, kterým se všichni obžalovaní zprošťují obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Tento rozsudek byl soudem doručován dne 11. 1. 2018 a krajské státní zastupitelství proti němu dne 30. 1. 2018 podalo odvolání. Dne 11. 6. 2018 byl spis postoupen Vrchnímu soudu v Praze, který v neveřejném zasedání dne 25. 10. 2018 napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a rozhodl tak, že trestní stíhání se zastavuje z důvodu promlčení ve smyslu ust. § 257 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Odvolací soud v odůvodnění usnesení uvedl, že soud I. stupně byl v řízení opakovaně nečinný a přitom zároveň zcela ironicky a kuriózně odmítal provádět důkazy s poukazem na rychlost a hospodárnost řízení, přičemž v důsledku průtahů na jeho straně došlo k promlčení, na nějž mělo vliv i použití příznivější nové pozdější právní úpravy, a to dne 11. 8. 2014, což založilo překážku dalšího pokračování trestního stíhání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Usnesení obsahovalo poučení o tom, že prohlásí-li obžalovaný do 3 dnů od doby, kdy mu bylo usnesení oznámeno, že na projednání věci trvá, v trestním stíhání bude pokračováno. Usnesení nabylo právní moci dne 16. 11. 2018, a to i ve vztahu k žalobci.

5. Dne 25. 4. 2019 podal žalobce u žalované žádost o přiměřené zadostiučinění z důvodů popsaných v žalobě v celkové výši 7 220 000 Kč. Žalovaná ve svém stanovisku ze dne 29. 11. 2019 konstatovala, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, avšak peněžité zadostiučinění žalobci nepřiznala. Stran tvrzeného nezákonného trestního stíhání neshledala existenci odpovědnostního titulu (plyne tak z uplatnění nároku na náhradu újmy ze dne 25. 4. 2019, stanoviska žalované ze dne 29. 11. 2019, jakož i ze shodných tvrzení účastníků řízení).
6. Z provedených důkazů soud žádné další pro věc podstatné skutečnosti nezjistil; návrhy žalobce na provedení dokazování lékařskými zprávami na č. l. 10-20 spisu a internetovými články na č. l. 21-43 spisu pro nadbytečnost zamítl, protože tyto důkazy se vztahovaly k nemajetkové újmě, jež měla žalobci vzniknout z nezákonného trestního stíhání, avšak soud z dále popsaných důvodů neshledal již první nutnou podmínku pro přiznání takového nároku, tj. odpovědnostní titul.
7. Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
8. Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
9. Podle § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody nemá ten, kdo byl zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný

trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, anebo že trestný čin byl amnestován.

10. Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stat odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
11. Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle třetího odstavce téhož ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, nebo podle § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
12. Pokud jde o požadavek žalobce na zaplacení částky 7 000 000 Kč z důvodu nezákonného trestního stíhání, je ve smyslu konstantní soudní judikatury takový nárok na poskytnutí zadostiučinění způsobené zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením, specifickým případem nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí o zproštění obžaloby, případně o zastavení trestního stíhání, je přitom rozhodnutím, které „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, a činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“, a zakládá, nenastoupí-li některá ze skutečností uvedených v § 12 zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody (odškodnění nemajetkové újmy) v právním režimu zák. č. 82/1998 Sb. V daném případě je nárok žalobce na poskytnutí zadostiučinění vyloučen za analogického užití ust. § 12 odst. 1 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb., neboť žalobce, ač trestním soudem poučen o možnosti prohlásit do 3 dnů, že na projednávání věci trvá (§ 11 odst. 4 trestního řádu), tohoto svého práva domoci se příznivějšího výsledku své trestní věci, dosáhnout plné rehabilitace a otevřít si tak cestu k náhradě škody, nevyužil a nemůže tak být se svým nárokem úspěšný. Analogická aplikace ust. § 12 zák. č. 82/1998 Sb. nepřipadá v úvahu v situaci, kdy trestně stíhaný nedisponoval v trestním řízení žádným prostředkem, jehož pomocí by se mohl domoci z jeho pohledu příznivějšího výsledku, který by mu vedle plné rehabilitace zároveň otevřel cestu k náhradě škody vzniklé mu v důsledku trestního stíhání, což však není případ žalobce. Ke shodnému závěru dospěl i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 68 [REDAKCE] když v rámci odvolacího řízení rozhodoval o obdobném nároku dalšího obžalovaného v předmětné trestní věci.
13. Pokud jde o požadované zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky trestní řízení, soud nemohl přehlédnout, že ve shora uvedeném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020 odvolací soud dále rozhodoval i o obdobném nároku dalšího spoluobžalovaného z předmětného trestního řízení. Pokud totiž byla délka téhož řízení, resp. nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřené délky řízení, již soudy pravomocně posouzen, je na místě učinit srovnání (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, sp. zn. [REDAKCE]).

14. Městský soud v Praze ve shora uvedeném rozsudku ze dne 30. 9. 2020 uzavřel, že vzhledem k okolnostem konkrétního případu (kdy trestní stíhání bylo po značnou dobu vůči žalobci vedeno již nepřipustně a význam řízení pro žalobce jistě nelze označit za bagatelní), i při vědomí toho, že zadostiučinění se žalobci dostalo v samotném posuzovaném řízení tím, že jeho trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu promlčení, a že zároveň bylo žalovanou konstatováno porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, je na místě vedle uvedené satisfakce poskytnout i zadostiučinění v penězích. Odvolací soud pak konkrétně vymezil dobu posuzovaného řízení na 12 let a 8 měsíců, základní roční sazbu určil částkou 17 000 Kč s polovičním krácením za první dva roky řízení, základní částku zadostiučinění navýšil o 10 % pro drobně zvýšený význam (kdy se sice jednalo o řízení trestní, tedy typově s vyšším významem, nicméně procesní chování žalobce, jenž neprojevoval o řízení žádný zájem, tento typově vyšší význam snižuje), dále ji navýšil o 20 % z důvodu postupu orgánů veřejné moci (kdy docházelo k opakovaným nezanedbatelným průtahům, které byly identifikovány již odvolacím soudem v konečném rozhodnutí vydaném v posuzovaném řízení, které vedly k promlčení trestní odpovědnosti žalobce), dále základní částku zadostiučinění snížil o 40 % z důvodu složitosti věci (neboť řízení bylo složité jak po skutkové stránce – rozsáhlost dokazování, tak po stránce hmotně právní – ekonomická trestná činnost, zejména však procesně právně, kdy výrazná procesní složitost byla dána již pluralitou obviněných), dále ji snížil pro sdílení újmy o 10 % (kdy na straně obviněných byla újma způsobená nepřiměřenou délkou řízení sdílena, kdy tito měli ve věci shodný zájem, chovali se v řízení procesně zcela ve shodě) a nakonec ji ponížil o 50 % z důvodu, že se žalobci dostalo i jiné formy zadostiučinění (a to přímo v posuzovaném řízení, kdy jeho trestní stíhání bylo zastaveno pro promlčení), a ze všech těchto důvodů základní částku zadostiučinění 198 833 Kč ponížil o 70 % a přiznal poškozenému žalobci částku 60 000 Kč.
15. V aktuálně posuzované věci bylo zjištěno, že předmětné trestní řízení ve vztahu k žalobci trvalo od 13. 3. 2006 (kdy mu bylo doručeno usnesení Policie ČR o zahájení trestního stíhání) do 16. 11. 2018 (kdy bylo jeho trestní stíhání pravomocně zastaveno). Rozhodná doba řízení tak činí 12 let a 8 měsíců. Takto stanovenou celkovou délkou řízení je třeba považovat za nepřiměřeně dlouhou, což ostatně sama žalovaná připustila již ve svém stanovisku ze dne 29. 11. 2019, kdy konstatovala porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Došlo tak k nesprávnému úřednímu postupu (ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zák. č. 82/1998 Sb.) a tím k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, za které mu náleží právo na přiměřené zadostiučinění a vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.).
16. Soud poté zvažoval, zda je na místě přiznat žalobci zadostiučinění v penězích či se jeví dostačující samotné konstatování porušení práva. Za situace, že v případě posuzovaného trestního řízení nelze hovořit o jeho zjevné bagatelnosti pro žalobce, když nelze přehlédnout, že trestní stíhání žalobce bylo po dobu více než 4 let vedeno nepřipustně (konkrétně od 11. 8. 2014), a rovněž to, že další spoluobvinění žalobce, jejichž procesní chování bylo v posuzovaném řízení shodné, již byli soudem v peněžité formě odškodněni, dospěl soud k závěru (i při vědomí toho, že se žalobci zastavením trestního stíhání dostalo částečné satisfakce již v samotném posuzovaném řízení), že je na místě žalobci přiznat i odškodnění v penězích ve smyslu stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2012 (dále jen „stanovisko“). Při určování výše přiměřeného zadostiučinění je v daném případě na místě vycházet z částky 17 000 Kč, tedy z vyšší, než základní ve výši 15 000 Kč, za první dva roky řízení a dále pak za každý další rok řízení, neboť je zřejmé, že délka řízení již byla značná. Základní částka tak v daném případě činí 198 333 Kč (tj. 11 x 17 000 Kč za 12 let + 11 333 Kč za dalších 8 měsíců, tj. 8 x 1 416,66 Kč).
17. Soud dále přihlédl ke konkrétním okolnostem případu a kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 písm. b) - e) zák. č. 82/1998 Sb. a dospěl k následujícím závěrům, v nichž se přidržel hodnocení provedeného Městským soudem v Praze ve shora uvedeném rozsudku ze dne 30. 9. 2020. Pokud

jde o význam předmětu řízení pro žalobce, je s ohledem na skutečnost, že se jednalo o řízení trestní, v souladu se stanoviskem význam typově vyšší, avšak nelze přehlédnout chování žalobce v průběhu řízení, který o něj fakticky neprojevoval žádný zájem. Tato skutečnost typově vyšší význam předmětu řízení snižuje a je tak na místě základní částku navýšit jen o 10 %.

18. Pokud jde o postup orgánů veřejné moci (soudu) v posuzovaném řízení, je na místě základní částku navýšit o 20 %, neboť nelze přehlédnout opakované značné průtahy, na něž poukázal již Vrchní soud v Praze v konečném rozhodnutí vydaném v posuzovaném řízení, které taky mimo jiné vedly k promlčení trestní odpovědnosti žalobce.
19. Pokud jde o složitost věci, tato byla nepochybně věcí složitou jak po skutkové stránce (rozsáhlost dokazování), tak po stránce hmotně právní (šlo o ekonomickou trestnou činnost) a rovněž i stránce procesně právní, když nelze přehlédnout, že v řízení vystupovalo celkem 13 obžalovaných.
20. Sdílení újmy na straně obžalovaných v posuzovaném řízení, když tito měli ve věci shodný zájem a chovali se v řízení procesně zcela ve shodě, odůvodňuje v souladu se stanoviskem snížení základní částky o 10 %.
21. V neposlední řadě pak soud ve shodě s odvolacím soudem ve shora uvedeném rozsudku přistoupil k ponížení základní částky zadostiučinění o dalších 50 % proto, že se žalobci dostalo i jiné formy zadostiučinění, a to přímo v posuzovaném řízení, kdy jeho trestní stíhání bylo zastaveno pro promlčení trestní odpovědnosti žalobce, přičemž k této skutečnosti došlo jak působením plynutí času, tak i liknavostí soudu I. stupně v předmětném trestním řízení.
22. Další důvody pro zvýšení ani pro snížení základní částky soud neshledal.
23. Ze všech shora uvedených důvodů má žalobce právo na zaplacení nemajetkové újmy v penězích ve výši 59 500 Kč, tj. po snížení základní výše odškodnění 198 333 Kč o 70 % (138 833 Kč). Požadovaný zákonný úrok z prodlení z přiznané částky žalobci náleží až ode dne 26. 10. 2019, protože právě až od tohoto dne se stát s ohledem na ust. § 15 zák. č. 82/1998 Sb. ocitl v prodlení (tj. 6 měsíců od uplatnění nároku dne 25. 4. 2019). Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku.
24. Co do zbytku požadované částky ve výši 7 160 500 Kč s požadovaným příslušenstvím a zákonného úroku z prodlení z přiznané částky 59 500 Kč za den 25. 10. 2019 soud žalobu výrokem II. rozsudku zamítl.
25. V předmětném řízení byly projednávány dva nároky na náhradu nemajetkové újmy. Při určování úspěchu či neúspěchu účastníků je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků a v obou případech pak konkrétně za využití ust. § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč.
26. Pokud jde o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřeně dlouhým řízením, přestože žalobci výrokově nebylo požadované plnění přiznáno v plném rozsahu, je třeba ho ohledně tohoto nároku považovat za plně úspěšného (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 2. 2014 sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, dostupné na www.nsoud.cz). Žalovaná oproti tomu byla zcela úspěšná ve vztahu k žalobcem požadovanému zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání, a za této situace je v souladu s ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. na místě rozhodnout o nákladech řízení tak, jak je uvedeno ve výroku III. rozsudku, tedy že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

27. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 věty za středníkem o. s. ř., když soud prodloužil zákonnou lhůtu ze 3 dnů na 15, protože takové prodloužení je možno po žalobci spravedlivě požadovat a žalované umožní včasné administrativní zpracování soudem uloženého plnění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, má oprávněný právo domáhat se splnění uložené povinnosti návrhem na nařízení exekuce.

Praha 27. listopadu 2020

Mgr. Libor Zhřívál v.r.
předseda senátu